

Enkele aanzetten tot communicatie

Description

TOEMAARDICHTMAAR

- [16 microfictieverhalen](#)
- [De Cilinder](#)
- [Enkele aanzetten tot communicatie](#)
- [De glitterplaneet](#)
- [Revolte](#)
- [Cirkeldier Daniël](#)
- [Hoe ik vanmiddag mijn tong verbrandde](#)
- [Herkenningpunt](#)
- [De pieptest](#)
- [De cirkelzaag](#)
- [Gesticht](#)
- [Etiquette van de waanzin](#)
- [Zeepsop](#)
- [Het eb en blues van de vloed](#)
- [De bevolking van het Noorden](#)
- [Het gevoel van iets te zijn vergeten](#)
- [Kipnugget](#)
- [Het observatiecentrum](#)
- [Puppy](#)
- [De eenpersoonsbar](#)
- [Het binnenste](#)

Enkele aanzetten tot communicatie

Antoine en Marleen

‘Ik ben jarig!’ riep hij jubelend toen hij wakker werd. Er moest nog van alles gebeuren voor het feest van vanavond. In gedachten speculeerde hij over hoe zijn verjaardag zou verlopen.

‘Wat ben je, jarig?’ mompelde ze slaperig.

Hij begon haar wakker te schudden. Het was een mooie dag en ze moest wakker worden, want

vandaag was het zijn dag.

‘Wat doe je?’ kreunde ze vermoeid. ‘Speculeren,’ zei hij. Ze ging na of ze ooit al eens eerder wakker werd gespeculeerd, maar kon het zich niet herinneren. Ze begreep hem ook niet zo vaak, als ze er eerlijk over was. Zou speculeren soms een soort van schudden zijn? Die ochtend ontdekte zij dat ze niks voor hem voelde.

Carine en Johannes

De muren van het restaurant vertoonden afgebladderde resten van wat ooit een schildering was. Je kon nog net zien dat een man een lege schelp aan zijn oor houdt.

Ze bestelde iets geels, want veel geld had ze niet. Een ober kwam het eten brengen, maar aan de zijkant was het gele een beetje verbrand.

‘Ik wil alleen iets geels!’ riep ze choleriek. Niets ging die dag zoals het hoorde.

‘Excuseer,’ zei de ober deftig. ‘Ik zal het terugbrengen.’

‘Dat is niet nodig. Het valt nog mee.’ Ze moest minder opvliegend zijn van aard. ‘Maar let u in het vervolg wel op! Als u alles laat verbranden is straks niets meer geel, of lichtblauw of van welke kleur dan ook.’ Zo probeerde ze de eer aan zichzelf te houden. Eenmaal verbrand blijft toch verbrand, en ze at niet graag iets zwarts, daar werd ze morose van.

Victor, Pierre, Cecile, Frederik en Julie

Victor zette zijn hoed af, iets wat hij graag deed, nog liever dan een hoed opzetten. Hij vond het heel degelijk om een hoed, liefst zwart, af te zetten en dan aan een kapstok te hangen. Het lopen met een wandelstok, liefst bruin, vond hij ook erg prettig. Een broekriem deed hij ook graag aan, schoenen deed hij dan weer graag uit, maar nu hield hij ze aan. Hij hield ook van het aantrekken van lange jassen, liefst lichtblauw. Maar nu deed hij hem uit.

Zijn vriend Pierre gaf een feest. Hij liep de grote zaal in waar het feest was en daar werd hij voorgesteld door de gastheer.

‘Dit is Victor, hij schrijft een boek over ons, Cecile,’ zei hij enthousiast. Pierre vond Cecile leuk en hij

probeerde haar al twee jaar lang te veroveren. Victor gaf haar een hand. Ze zag er opgelaten uit. 'Ja, het is een allermerkwaardigste geschiedenis...', probeerde Victor vergeefs het ijs te breken. 'Kom mee, Victor', zei Pierre. 'Ik wil je voorstellen aan een goede vriend van mij.' Ze liepen naar een man toe van middelbare leeftijd.

'Victor, dit is Frederik. Hij heeft een maand geleden zijn vrouw verloren en gisteren is hij ontslagen.' 'Aangenaam, Victor,' zei hij. Ze keken elkaar meewarig aan.

'Vic, dit is zijn dochter,' ging hij verder. 'Vorige week is ze voor het eerst ongesteld geweest, is het niet, Julie?'

Die avond deed Victor alsnog zijn schoenen uit, Pierre leerde hoe hij jassen moest aannemen en weghangen, Cecile ontdekte een manier om weg te glippen, Frederik overwon zijn ontbindingsangst en Julie leerde de betekenis van het woord 'operationeel'.

© Tim Thomaes, 2023

Date Created

July 2, 2023

Author

admin

default watermark